

ling er det mig en god Trøst, at vi have to Ordførere. Jeg siger, at det er en sølsom Behandling, thi jeg tror ikke, at det nogeninde er sket før, at man ved 3die Behandling af Forsvarsbudgettet har lagt en Million Kr. til, naar Forholdene have været de samme som under 2den Behandling. Vi have det samme Ministerium og navnlig den samme Forsvarsminister, vi have det samme Thing, der er ikke kommet noget nyt Medlem, vi have ikke faaet nye Oplysninger meddelte, vore Forhold til Ulandet ere aldeles, ligesom de vare ved 2den Behandling. Desuagtet foreslaar man os her at vedtage Bevillinger, der efter Sagtyndiges Optælling ikke andrage mindre end omrent 1,000,000 Kr. udover det Beløb, vi vedtoges for 3 Uger siden. Alt dette, finder jeg, er i høi Grad sølsomt, og det er kun den Omstændighed, at vi have to Ordførere, en Omstændighed, der iøvrigt ogsaa er sølsom og usædvanlig, der giver mig Oplysninger om Grunden til disse mærkværdige Forslag, som jo vistnok ville blive vedtagne, at skjønt fra Afstemningen over de civile Endringsforslag igaar. Jeg ønsker meget at faae at vide, hvorfra disse Forslag egentlig stamme; thi jeg kan ikke tro, at den ærede Forsvarsminister skulde have det forsængelige Haab, at hans Personlighed og hans Administration af Forsvarsvæsenet skulde knune skaffe ham et saadant Tillæg i Bevillingerne. Det vilde efter min Mening være et altfor stort Haab at have til Folkethingets Godmodighed og et Haab, som vilde være bestemt af de Afstemninger, som ellers have fundet Sted her i Thinget; thi er der nogen Del af Finantsloven, hvorpaa Folkethinget altid har vist Sparommelighed, saa er det netop de militære Afdelinger, ikke fordi der er bevilget for Lidt, thi der er et kyndigt Medlem af Landstinget (Andree), som har sagt, at Danmark er et af de Lande, som i mange Aar har givet Allermest til sit Krigsvæsen. Dette er sagt af et kyndigt Medlem, som jeg er vis paa, at den høitærede Minister vil erkende har fuldstændig Indsigt i den Slags Sager. Altsaa, vi have egentlig ikke bevilget for Lidt; men der har altid været en uudsluttelig Trøst efter Penge hos Krigsministre og ligesaa hos Marineministre. Udbrig have de kunnet faae det Svælg fyldt med Guld, som udrævedes for at holde de danske Munderinger og de danske Krigsskibe lidt paa Gled, og jeg troede heller ikke, at det vilde være sket i denne Session. Jeg har nemlig itteden Tro til Folkethinget, som jeg nu har hørt, at et enkelt Medlem, det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen), vedkjendte sig igaar ogsaa for sin Person, idet han sagde, at han saae blot paa Kronerne, og saa lod han Principerne gaa i Vandet. Det var mig høist paafaldende at høre dette af det ærede Medlem, thi ved sin Debut her, i sin Somfrutale udtalte han sig derhen, at han vilde tage den gamle spar-

tanste Lovgiver Ensurg til sit Forbillede, men det var vist en Mand, som ikke tænkte paa at lade Kronerne stryge Principerne. Det ærede Medlem vil skjønt paa, hvorledes jeg lægger Mærke til hans Principer. Altsaa, skulde den høitærede Minister have haft det Haab, at han kunde sætte alle disse Forslag igjennem, saa maatte Folkethinget have fornegtet sine egne Grundsetninger af Hensyn til ham; men nu er det, jeg siger, at den sølsomme Tilstand, at vi have to Ordførere for den Afdeling af Folkethinget, som er enig om disse Bevillinger, giver mig Oplysning om, hvorledes det egentlig henger sammen. Jeg maa da først bringe det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Scavenius), som før var Mindretallets Ordfører, men som nu vel egentlig ogsaa kan kaldes Ordfører for Flertallet, min Tak, fordi han ligesom har givet en tydelig Beskrivelse af, hvad det er, der ligger paa Bunden af disse Bevillinger, nemlig at faae en brugelig Finantslov ud, og fordi han ligesom har sagt, at han ellers ikke har nogen Alliance eller noget Forbund med det tidligere Flertal. Altsaa, vi skulle her i Landet bøde 900,000 Kr. for den Fred, som er sluttet mellem to modstaaende Partier her i Salen. Dette, siger jeg, er dyre Krigsomkostninger, og jeg tror, at det vil blive et stort Minde om denne hemmelige Fredsslutning. Den officielle Ordfører har ikke givet nogen Oplysning om Fredsslutningen; han synes egentlig ikke at ville tiltræde, hvad den anden Ordfører har udtalt. Den ærede Ordfører fra Præstø (Scavenius) holder sig mere til det Indenlandske, medens den ærede Ordfører fra Roskilde (Holstein) holder sig mere til det Udenrigske, og han vil give den udenrigste Tilstand Skylden for, at vi her skulle bevilge 1 Million Kroner mere; men den ærede Ordfører maatte dog paavise os, at der var sket Noget, som nu kunde gjøre en anden Tilstand i vort Forsvarsvæsen mere ønskelig end for 3 Uger siden. Det har han ikke bevist eller meddelt, og nu kommer der jo Stemmer fra Udvalget, som sige, at den Bevegrund, som den ærede officielle Ordfører anførte, nemlig de udenrigske Forhold, sket ikke har været paa Dmtale i Finantsudvalget. Jeg veed derfor ikke, hvor vidt det egentlig har Flertallet for sig i Udvalget, at det er de vanskelige europæiske Forhold, som skulle stille Landet af med 900,000 Kr.; men jeg maa i høi Grad betvivle det efter de Udtalelser, som ere komne fra det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) og fra andre Medlemmer af Finantsudvalget, f. Ex. det ærede Medlem for Søstø Amts 3die Valgkreds (Tauber). Altsaa, den 3ande Grund til denne sølsomme Forhandling, til denne enesteaende Bevillingsmaade, er Fredsslutningen mellem de Ministerielle her i Thinget og deres tidligere Modstandere, en Fredsslutning, som vistnok maa være meget tilfredsstillende for Ministeriet, idet det til en provisorisk Finantslov nu kan